

[Hartvig Frisch.]

Monstrum, som de selv fuldkommen havde skabt i deres Agitation. Men det blev en Kamp med Vejrmøller, fordi Det konservative Parti staar med alle de parlamentariske Friheder, som overhovedet gives i et virkelig parlamentarisk Land. Man kan f. Eks. tænke paa England med en konservativ Regering, med en ældgammel parlamentarisk Forfatning. Hvad andre Vilkaar giver man der Oppositionen end denne at øve den Indflydelse, der ligger i Kritik af Lovforslag? Men man har det Indtryk af de Konservative, at dette, at Jerntæppet, som dette Partis Fører udtrykte det, var gaaet ned, havde den Følge, at Partiet blev ganske nervøst oprevet, og derfor begyndte det i en vis Periode med ustandselige Ministerstorme, Anfald paa ganske sagesløse Ministre, og i flere Uger var det saadan, at hver Dag mellem 1 og 3 blev Ministerstormene blæst op igen. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller var i sin nervøst oprevne Tilstand ved at raabe Væggene i dette Hus ned. Heldigvis synes jeg, at jeg har lagt Mærke til, at denne Overgangstilstand har fortaget sig. Jeg lykønsker Partiet og dets Fører til, at det har faaet sit Humør igen, hvad der dog ogsaa i et Arbejde som dette er en væsentlig Ting.

Hvad angaar de andre, mindre Partier, maa man give Retsforbundet, som jeg før omtalte, den Indrømmelse, at Humøret er i hvert Fald ganske upaaklageligt. De Standpunkter, der forfægtes, forekommer os jo ofte at være — med et Udtryk, som det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen ofte selv bruger — taabelige i en saadan Grad, at man forbavses; man kan maaske bruge det Udtryk, som man anvender i Hospitalskredse om en vis Form for Taabelighed, nemlig det glade Dille. Der er jo ogsaa en vis Logik i det — som jeg før fremhævede — med Kravet om den fuldkomne økonomiske Afrustning, og det skal indrømmes, at Konsekvenserne tages i enhver Henseende.

De to resterende Partier, Det frie Folkeparti og Det kommunistiske Parti, har faaet en ganske mærkværdig Lighed med hinanden, nemlig derved, at de begge er i lige rask Udvikling i opportunistisk Retning, og for Det frie Folkepartis Vedkommende finder jeg dette uhyre forstaaeligt. Jeg maa dog her undtage Partiets Formand, det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen. Som jeg allerede har bemærket, holder han altid den samme Tale, han forandrer sig ikke Spor. Jeg tror i og for sig, Viljen er der, men for det ærede Medlem gælder det

gamle Ord vist omvendt; for det ærede Medlem er det vist Aanden, der er skrøbelig, medens Kødets altsaa med Hensyn til enhver Form for Agitation altid er redbon. Men bortset fra det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen kan man vist sige, at det øvrige Parti virkelig er i en stærk opportunistisk Udvikling, og det er forstaaeligt paa Baggrund af Venstres Vrantenhed; det er forstaaeligt, naar Venstre i Virkeligheden fuldkommen har lagt alle Standpunkter fra sig — der er intet Menneske, der kan regne ud, hvad det Parti vil —, at Det frie Folkeparti saa har erkendt, at her var en udmærket Lejlighed til at vise sig som det Parti, der tog reelle Standpunkter, greb ind og var parat til at støtte Regeringen paa de og de Punkter, hvor man syntes der var noget, der kunde faa Betydning. Det kan jo ogsaa være, at det vil fremme den Udvikling, som Partiet selv haaber paa, det ved jeg ikke.

Hvad der derimod driver Det kommunistiske Parti til den rent ud fantastiske Opportunisme, det er vanskeligere at forstaa. Da Partiet kom her ind i Salen, kom det for at forfægte den rene kommunistiske Lære. Men nu er det kommet dertil, at Partiet er henrykt, hver evige Gang det kan finde en gammel socialdemokratisk Resolution eller et Programunkt eller en hvilken som helst Udtalelse, blot den har et godt gammelt socialdemokratisk Mærke, som de kan fremkomme med i Debatten. Og hvad nu angaar de Forslag, de stiller, saa kom de f. Eks. forleden til at stille Forslag om 6 pCt. garanteret Udbytte til Aktionærer (*Aksel Larsen*: Det er Løgn!) og Nedsættelse af Landbrugets Ejendomsskatter, for slet ikke at tale om, at de til Forsvaret kræver langt mere endda end de Konservative.

Man maa nok sige, at denne Opportunisme har noget forbavsende ved sig. Man har Eventyr om Mennesker, der har mistet deres Skygge — det skal være noget meget slemt. Overført paa Politikere gælder egentlig noget lignende, for Politikere, der har mistet deres Politik, er et mærkeligt Fænomen. Vi ser det optræde Gang paa Gang her paa Talerstolen. Der bliver nemlig kun Talemaader og Gebærder tilbage, og i øvrigt — for nu at tage det ærede Medlems Tilfælde — finder en saadan Politiker den fineste Pointe, naar han finder en gammel socialdemokratisk Udtalelse.

Nu har jeg for nylig læst den udsendte Udtalelse af den store Dimitrov i Moskva, og efter at jeg har set den, begynder der ganske vist at gaa lidt Lys op for mig, for de Krav, der her stilles til de kommuni-